

нийтъ конь захвана да прѣхти и да се противи; той го мушна съ стремената.

— Охъ ти дръгло! Отъ вълцитѣ ли се боишъ, глупаво говедо? Вълцитѣ сж наши братя; ний сподиряме различна плѣчка и съ тѣхъ нѣма да се скараме.

Вранийтъ вървѣше, но прѣхтеше и високо издигахше краката си, като че ли се трудяше да се поукоражи отъ страхъ, а Стефанъ глѣдаше дважата всадника на могилата. Тѣ слѣзаха отъ конѣтъ и лѣгнаха на моравата нито да спятъ, нито да почиватъ.

Той вече бѣше пустналъ юздитѣ за да даде воля на Вранийтъ и истѣгляше, спорѣдъ киседжийската привичка, изъ-подъ-пояса си пищова, когато отзадъ му се зачу топтение на копита и шумъ. Той се обърна и видѣ че нѣколко десетки ѣздачи, разтѣглени нарѣдъ, отиватъ на могилата. Вранийтъ е по-уменъ отъ мене, си помисли Стефанъ; но не изгуби присѣтствието на духа си. Той затжна пищова задъ пояса си и трѣгна право къмъ могилата, като тупаше по врата Вранийтъ, като че ли нищо не се е случило, и се стараяше да се показва съвършено спокоенъ. Той се спрѣ прѣдъ спящитѣ, слѣзе отъ коня и се приближи при тѣхъ, когато тѣ ставаха. По нашивкитѣ на рѣкава, единий сръбърентъ, другий златентъ, той позна юзбашията. Като му се поклони низко, той цалуна скутоветѣ на дрѣхитѣ му.

Юзбашията си трияше очитѣ.

— Какъвъ чловѣкъ си ти?

— Цѣлувамъ твоитѣ скутове. Азъ отдалѣчъ видѣхъ когато вий вървѣхте и побързахъ къмъ васъ — да ли нѣма да ви дотрѣбвамъ за нѣщо си? Азъ съмъ старъ казакъ отъ низама изъ Дели-Орманъ, а сега киседжия, когато се испрѣчи печалба за здравето на царя и за славата на Ислама.

Юзбашията го изглѣда отъ главата до краката и извика;

— Реджебъ чаушъ, ела тукъ!

Дойде единъ лустакатъ чаушинъ съ два ордена на гърдитѣ и съ истритичакъ мундиръ. Той се исправи, тури си рѣката на челото, отдрѣпна я назадъ и чакаше заповѣдитѣ.